

Sygn. akt XXIII Ga 138/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Gałas (spr.)

Sędziowie: SO Bolesław Wadowski

SO Paweł Kieta

Protokolant: Prot. sąd. Rafał Artymiuk

po rozpoznaniu w dniu 6 maja 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

przeciwko (...) spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 22 września 2015 r., sygn. akt IX GC 3329/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. na rzecz (...) spółki akcyjnej w W. 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Bolesław Wadowski	SSO Anna Gałas	SSO Paweł Kieta

Sygn. akt XXIII Ga 138/16

UZASADNIENIE

(...) sp. z o.o. w P. (dalej: powód) wniósł o zasądzenie od (...) S.A. w W. (dalej: pozwany) kwoty 4.376 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 2 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, które nabył od poszkodowanego.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie wyrokiem z dnia 22 września 2015 r. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.048 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 2 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty (pkt I); w pozostałej części powództwo oddalił (pkt II); zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 426,11zł tytułem kosztów procesu (pkt

III) oraz nakazał zwrot ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie na rzecz pozwanego kwoty 190,40 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na wydatki (pkt IV).

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 10 września 2013 r. uszkodzony został pojazd na skutek kolizji, za której zaistnienie odpowiedzialność podnosił kierowca ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Pomiędzy poszkodowanym a powodem została zawarta na czas naprawy uszkodzonego pojazdu umowa najmu pojazdu zastępczego. Poszkodowany przelał wierzytelność z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego wobec ubezpieczyciela na powoda.

Sąd Rejonowy ustalił dalej, że w dniu 10 września 2013 r. przedmiotową szkodę zgłoszono pozwanemu. W dniu 13 września przedstawiciel ubezpieczyciela przeprowadził oględziny przednaprawcze, a w dniu 15 września 2013 r. przekazano do serwisu zatwierdzoną kalkulację naprawy. Dnia 30 września 2013 r. przyjęto uszkodzony pojazd do serwisu naprawczego. Oględziny – po przeprowadzonej naprawie blacharskiej, a przed lakierowaniem pojazdu – zostały przeprowadzone w dniu 12 października 2013 r. Przedmiotowa naprawa zakończyła się najpóźniej w dniu 14 października 2013 r. W ocenie Sądu Rejonowego uzasadniony czas przestoju pojazdu w warsztacie wyniósł 15 dni kalendarzowych. Najem trwał od dnia 30 września 2013 r. do dnia 18 października 2013 r. Z tego tytułu w dniu 18 października 2013 r. powód wystawił na rzecz poszkodowanego fakturę VAT, za 18 dni najmu, na kwotę 5.976 zł netto. Dzienna stawka czynszu najmu opiewała na kwotę 332,00 zł netto. Pozwany wypłacił na rzecz powoda kwotę 1.600 zł. Pozostała część żądanego odszkodowania pozostała nieuiszczona.

W ocenie Sądu Rejonowego przeprowadzona w sprawie opinia biegłego była w pełni wiarygodna jako logiczna, spójna i konsekwentna. Sąd Rejonowy wziął pod uwagę oceniony przez biegłego czas naprawczy i związane z tym koszty towarzyszące.

Sąd Rejonowy zważył, że powództwo było uzasadnione w części, tj. co do kwoty 3.048 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 2 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty. W pozostałej części podlegało ono oddaleniu.

Sąd Rejonowy wywiódł, że faktura za naprawę oraz części zamienne została wystawiona w dniu 14 października 2013 r. i data ta wyznaczała ostateczny termin, kiedy pojazd poszkodowanego został naprawiony. Z załączonej do akt korespondencji e-mail jednoznacznie wynikało w ocenie sądu pierwszej instancji, że oględziny zostały przeprowadzone w dniu 12 października 2013 r., a zatem pozostałe dwa dni (do dnia 14.10.) z pewnością były wystarczające do polakierowania naprawionego pojazdu oraz wyschnięcia powłoki lakierowej, a ustalenie to pokrywa się również z treścią opinii biegłego. Biorąc zatem pod uwagę datę wstawienia pojazdu do serwisu, a także powyższe ustalenia w kwestii zakończenia procesu naprawy, zdaniem Sądu Rejonowego uzasadniony czas przestoju pojazdu w serwisie w realiach niniejszej sprawy wyniósł 15 dni kalendarzowych, a z uwagi na fakt, że pierwszy dzień najmu zgodnie z umową najmu nie wchodził w zakres należnego czynszu najmu, powodowi należał się czynsz za jedynie 14 dni najmu.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. o kosztach procesu zaś na podstawie art. 100 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód i zaskarżył wyrok w części oddalającej powództwo, tj. co do kwoty 1.328 zł wraz z odsetkami ustawowymi od tej kwoty, liczonymi od dnia 2 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty oraz w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu. Zaskarżonemu wyrokowi powód zarzucił:

1. naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, wadliwą ocenę dowodów sprzeczną z zasadami rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, skutkujące dokonaniem błędnych ustaleń faktycznych i ustaleniem, że uzasadniony czas przestoju pojazdu w warsztacie wyniósł 15 dni kalendarzowych, podczas gdy z materiału dowodowego, a w szczególności z opinii biegłego sądowego jasno wynika, że serwis dokonujący naprawy pojazdu przeprowadzał czynności związane z likwidacją szkody bez zbędnej zwłoki, natomiast pozwany zwlekał z wykonaniem dodatkowych oględzin pojazdu i przesłaniem do serwisu skorygowanej kalkulacji naprawy, w konsekwencji naprawa uszkodzonego

pojazdu najemcy mogła zakończyć się najwcześniej w dniu 18 października 2013 r., więc w niniejszej sprawie najem był zasadny przez okres 18 dni, zgodnie z wystawioną fakturą VAT za najem pojazdu zastępczego,

2. art. 361 § 1 i 2 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, tj. brak zasądzenia należnego powodowi odszkodowania w pełnej wysokości, a tym samym naruszenie zasady pełnego odszkodowania, pomimo że powód wykazał wszystkie przesłanki odpowiedzialności pozwanego i zasadność wynajmowania pojazdu przez okres 18 dni.

Powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku częściowo i o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda dalszej kwoty 1.328 zł wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty liczonymi od dnia 2 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty, zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w sprawie. Właściwa była również ocena prawna dokonana przez Sąd Rejonowy. Sąd Okręgowy uznaje za własne ustalenia Sądu Rejonowego dotyczące stanu faktycznego jak i dokonanej oceny prawnej.

Istota argumentacji zawartej w uzasadnieniu apelacji koncentruje się na zakwestionowaniu przez powoda dokonanej przez sąd pierwszej instancji oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w zakresie uzasadnionego czasu naprawy uszkodzonego w kolizji pojazdu i co za tym idzie, uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego.

Sąd Okręgowy nie podziela zarzutu apelacji dotyczącego naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c., bowiem stanowi on wyłącznie polemikę z ustaleniami podjętymi przez Sąd Rejonowy. Podkreślenia wymaga fakt, że skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że Sąd ten uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. W ocenie Sądu Okręgowego opinia biegłego w zakresie ustalenia niezbędnego czasu naprawy uszkodzonego pojazdu po kolizji była jasna, spójna, logiczna i stanowiła wiarygodną podstawę części ustaleń faktycznych dokonanych w niniejszym postępowaniu. Biegły w pisemnej opinii nie zauważył jednak, na co trafnie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy, że faktury VAT za części zamienne oraz za naprawę uszkodzonego pojazdu zostały wystawione w dniu 14 października 2013 r. (k. 96 i 97). Okoliczność daty wystawienia ww. faktur VAT nie była kwestionowana, wynika ona w sposób nie budzący wątpliwości z przedmiotowych faktur. Rolą Sądu orzekającego jest ustalenie uzasadnionego na gruncie danej sprawy czasu naprawy pojazdu zastępczego, opinia biegłego (wiedza specjalna) również stanowi podstawę dla tych ustaleń ale w zakresie okoliczności, dla których biegły był powołany. Sąd orzekający ocenia dowód z opinii biegłego, jak każdy inny dowód przeprowadzony w sprawie, zgodnie z normą art. 233§1 k.p.c. Rolą Sądu Rejonowego, i na skutek wniesienia przez stronę apelacji również Sądu Okręgowego, było ustalenie na podstawie całokształtu materiału dowodowego uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego oraz rynkowej stawki czynszu najmu pojazdu zastępczego, których to iloczyn stanowić winien należne poszkodowanemu – a na gruncie niniejszej sprawy na skutek cesji powodowi – odszkodowanie. Sąd Rejonowy nie naruszył art. 233 § 1 k.p.c., bowiem prawidłowo ocenił materiał dowodowy zgromadzony w sprawie – jego moc i wiarygodność. Prawidłowo została oceniona opinia biegłego, jako przydatna dla oceny roszczenia. Nie można jednak zapominać, że mimo przyznania dowodowi z opinii biegłego waloru wiarygodności i przydatności, rolą sądu jest wyciąganie z niej wniosków, na podstawie rozważenia całokształtu materiału dowodowego w sprawie. Słusznie taka właśnie ocena doprowadziła Sąd Rejonowy do konkluzji, że odszkodowanie należne powodowi stanowić winno iloczyn rynkowej stawki czynszu najmu pojazdu zastępczego w wysokości 332 zł – niekwestionowanej na etapie postępowania apelacyjnego – oraz 14 dni uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego. Prawidłowo zauważył Sąd Rejonowy, że zgodnie z umową najmu, pierwszy dzień najmu pojazdu zastępczego nie wchodził w zakres należnego czynszu

najmu pojazdu zastępczego. Również trafnie wywieziono, że okres naprawy uszkodzonego pojazdu rozpoczął się w dniu 30 września 2013 r. (co nie było kwestionowane), zakończył się zaś najpóźniej w dniu wystawienia faktury VAT z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu, która to faktura została wystawiona w dniu 14 października 2013 r. Niezgodne z przepisami prawa (art. 19 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług) oraz zasadami prawidłowego rozumowania, do których to odwołuje się apelujący, byłoby ustalenie, że faktura VAT za wykonaną naprawę została wystawiona wcześniej, niż data zakończenia prac – usługi naprawy pojazdu. W dniu 12 października 2013 r. odbyły się dodatkowe oględziny uszkodzonego pojazdu, przed jego lakierowaniem. Również w ocenie Sądu Okręgowego dwa dni po oględzinach to wystarczający okres na lakierowanie samochodu oraz wyschnięcie lakieru. Jeżeli natomiast po dodatkowych oględzinach okazało się, że naprawiane auto wymaga dodatkowej naprawy i w związku z tym uzasadniony czas naprawy uszkodzonego pojazdu winien być dłuższy, powód winien to wykazać (art. 6 k.c.). Wobec braku inicjatywy dowodowej powoda w tym przedmiocie oraz w świetle powyższych rozważań również w ocenie Sądu Okręgowego uzasadniony okres przebywania auta w zakładzie naprawczym to czas między 30 września 2013 r. a 14 października 2013 r. (15 dni). Z uwagi na ww. ustalenia umowne, zgodnie z którymi pierwszy dzień najmu pojazdu zastępczego nie wchodził w zakres należnego czynszu najmu, należne powodowi odszkodowanie winno wynosić iloczyn 14 dni uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego oraz rynkowej stawki czynszu najmu pojazdu zastępczego w wysokości 332 zł, tj. 4.648 zł (332 zł * 14 dni). Z uwagi na fakt, że pozwany przed procesem wypłacił już powodowi odszkodowanie w wysokości 1.600 zł, kwota ta winna obniżyć zasądzone w niniejszym postępowaniu odszkodowanie. Powodowi zatem przysługiwało żądanie odszkodowania w kwocie 3.048 zł, o czym słusznie orzekł Sąd Rejonowy w pkt I. zaskarżonego wyroku.

Rację należy przyznać apelującemu, że poszkodowany ma prawo do pełnej rekompensaty poniesionej szkody. Nie można jednak zapominać, że owa rekompensata nie może zmierzać do wzbogacenia powoda, bowiem winna ona wyrównać uszczerbek majątkowy, spowodowany szkodą.

Mając na uwadze powyższe rozważania, należy jednoznacznie podkreślić, że owe dodatkowe 4 dni najmu, za które to zapłaty żąda apelujący nie mieściło się w zakresie zasadnego czasu najmu, nie pozostawało w związku przyczynowym ze szkodą i za ten czas ubezpieczyciel odpowiedzialności nie może ponosić (art. 362 k.c.). Sąd Rejonowy zasądził zatem odszkodowanie w pełnej, uzasadnionej na gruncie niniejszej sprawy, wysokości i w konsekwencji nie doszło do naruszenia art. 361 § 1 i 2 k.c.

Podsumowując, w ocenie Sądu Okręgowego uzasadnionym i odpowiadającym zasadzie pełnej rekompensaty szkody w niniejszym postępowaniu było odszkodowanie za okres 14 dni najmu pojazdu zastępczego (art. 361 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 822 § 1 i 2 k.c.). Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Powód nie wykazał w żaden sposób, że koniecznym był najem pojazdu zastępczego przez 18 dni.

Mając powyższe na uwadze rozważania Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., obciążając nimi w całości powoda jako stronę przegrywającą postępowanie przed Sądem Okręgowym w całości. Na zasądzone koszty złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w wysokości 180 zł, którego wysokość wynika z § 2 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Bolesław Wadowski SSO Anna Gałas SSO Paweł Kieta